

„Dobrý den,
vítáme Vás na vernisáži naší výstavy. Do prostoru výstavy budete pouštěni po jednom. Musíte prozatím sečkat. Nabídněte si bílé či červené víno.“

V režii studentů Ateliéru sochařství (MgA. Dominik Lang a Mgr. Edith Jeřábková) z pražské Vysoké uměleckoprůmyslové školy proběhla 3. května 2016 ve zlínské Photogether Gallery vernisáž výstavy *Vážená paní, krájená mlha*. Skupinová intervence do prostoru bývalého protiatomového bunkru Zlínské polikliniky, předvedla galerii v naprosto jiném světle. Ve výstavním prostoru je různě pracováno s prvkem osvětlení, které záměrně rozjasňuje jen vybranou část instalace. Hlavní místnost, kde se tradičně odehrává zahájení výstav, se přetvořila v čekárnu. Čekárně dominoval sokl nesoucí spojené nádoby s bílým a červeným vínem, kterého si každý zúčastněný mohl nabídnout obyčejnou naběračkou. Myslelo se na to, aby se obě vína nepromíchala, a proto se návštěvníci snažili vyrovnat hladinu obou tekutin. Než se každý dostal na řadu, toto místo se naplnilo dialogy a očekáváním, co v uzavřeném prostoru galerie bude k vidění. Snad tu chyběla jen vygenerovaná pořadová čísla známá z čekáren úřadů a nemocnic. Možná, že nechtěná, ale přeci jen se zde objevila asociace opravdové čekárny u doktora, což připomíná budovu polikliniky nad galerií.

Poté, co se za divákem zavřou dveře do temné, modře osvícené místnosti, započne prohlídka expozice. Pro bližší ohledání zde byl připraven stoh papírů s textem, který byl ledabyle položen na žebřík. Povídku, vázanou k výstavě, napsal Viktor Dedek, jenž přišel s tématem manipulace a deformace sdělení pro tuto ateliérovou intervenci ve Photogether Gallery.

Výstava je koncentrována do čtyř místností, jedné chodby a malé komory. Umělci se stávají jednotlivými aktéry celé promyšlené akce, a navozují tak cílenou atmosféru. V další místnosti se divák seznámuje s jednotlivými studenty ateliéru skrze promítané video na zdi, což se dá chápat jako signatura studentů této specifické výstavy. Zároveň je zde umístěn skleněný transparentní stůl, který nese pravidelnou kupoli z vytvarovaného rosolu, ve kterém jsou zality mobilní telefony. Objekt, jenž je vyrobený z průhledného materiálu a zastřeného želé, může symbolizovat nadvládu nečitelnosti informací v dnešní „transparentní“ době. Pokládá nám otázku, proč se v této souvislosti objekt zjevuje. Zvukové nahrávky ozývající se z následující místnosti zaznamenávají monolog ženy, která vybízí druhou stranu k odpovědi. Ozývá se však pouze ona a konstruuje formu sdělení bez delší spojitosti. Divák zde vstupuje jakooyer a nahlíží na nečekané uskupení reality. V místnosti leží spící dívka v houpací síti a pod ní je rozteklé barevné želé, které je osvíceno malou lampou, a v druhém rohu jsou dva reproduktory, skrze něž zní nahrávka. Člověk je donucen obejít tuto scénu a vejít do prostředí, které je vystříženo ze sci-fi filmu nebo videohry. Prostor je obklopen velkým průhledným igelitem, za kterým se schovávají umělci. Ti jej různě roztahují, nafukují a deformují. Vytváří se tak mlha, do které je člověk téměř pohlcen. Světlo zde nepříjemně problikává a rezonující zvuk vytváří bouřlivou kulisu, ve které se člověk cítí být nesvůj. Pro orientaci v tomto nejasném prostředí slouží zelený koberec a lanové zábradlí, což připomíná módní molo (konzumní) společnosti. Na závěr se návštěvník ocitne v chodbě, která je zkrácena site-specific instalací rampy se zeleným kobercem, která sahá až ke stropu chodby a intaktně začleňuje prvky infrastruktury bunkru. Původně členitý prostor galerie je tak cíleně znásilněn a je možné zde projít jen jedním směrem, který uzavírá pomyslný kruh prohlídky. Při cestě k východu je na zemi znova velká kaluž želé, která se line z bočního otvoru malé přilehlé komory.

Výstava využívá prvků scénografie a divák je zapojen do hry, aniž by si to uvědomoval. Stejně tak, jako když se skupina lidí nevědomky ocitne na podivné konferenci nebo firemní akci, bez předem známé pointy či cíle. Divák je podnícen k zapojení všech smyslů a interaktivně reaguje na zaranžované scenérie. Studenti pracují s nejrůznějšími vizuálními médii a zvukovými prvky, nejde o individuální

tvůrčí díla, ale o jeden společný koncept výstavy. Naráží se zde na současný problém společnosti, která se v zamlženosti a rozplynulosti informací nedokáže dobře orientovat a odhalovat původní materiály, skupenství a vlastnosti věcí. V této mlze, která by se dala krájet, se ztrácí prapůvodní lidské schopnosti a přírodní zákonitosti. Technika, kterou si člověk vytvořil k ná pomoci pro lepší orientaci ve světě, se chopila majestátu v potravním řetězci.

Výstava bude speciálně otevřena veřejnosti při Muzejní noci 20. Května od 18. hodiny do půlnoci, a potrvá do 27. května 2016.

Karolína Juřicová, studentka Katedry dějin umění v Olomouci